

ÁRA 30 FILLÉR.

BELL MIKLÓS:

Mi a mostani nyomorúság oka ?

Az aranyfedezetű pénzrendszer haldoklása.

Debreceni kiadás.

Bell Miklós e munkáját 1926-ban adta ki, tehát az akkori gazdasági viszonyokról vonta le következtetéseit. A helyzet azóta lényegesen változó* t/ tehát gazdasági reformtervét' is oly módon kényszerült megváltoztatni, amint ezt a mostani helyzet követeli! *Gazdasági téren mindig a helyzet diktálja a megoldási tervet.* Míg 1925-ben a nemzetet kevés ad» sság terhelte, **most** csaknem az összes gazdasági üzemeink az állammal együtt fuldoklanak az adósságban!

FELELŐS KIADÓ: ROSTKOWICZ ARTHUR.

KÜLFÖLDI KÖLCSÖN = IDEGEN JÁROM!

NEMZETI HITEL NÉLKÜL NINCS TERMELES!

PÉNZÜGYI FÜGGETLENSÉG NÉLKÜL NINCS MEGÚJHODÁS!

Kiadja a nemzetgazdasági reform megvalósítására alakult

ELSŐ DEBRECENI IRODALMI TÁRSULAT

könyvkiadó sajtóvállalat, mint részjegytársaság.

Hirdetési díjiszabásunk : egész oldal 60 pengő.

Sordí j törzsiSlkönyveziett hirdetőink részére : első soar 2 pengő, további sox 1 pengő.

Kiadóhivatal: Debrecen, K á l v i n tér 4. Telefon **15-74.**

Elárúsítók részére osztóhely **Szappanos u. 16.**

Budapesti kiadóhivatal: X. Fiumei út 22/A. földszint.

1933.

NAGY KAROLY ÉS TÁRSAI DEBRECEN, FERENC JÓZSEF, UT 49. T. 19-2«

Minőségben, árban **ANNY-kalap vezet, Csapó u. 1.**

BELL MIKLÓS:

Az aranyfedezetű pénzrendszer haldoklása,

ELŐSZÓ A DEBRECENI KIADÁSHOZ.

Bell Miklós országos nevű nemzetgazdasági író Budapesten 1926 február havában kiadott művében előre megjósolta, hogy a pénznek fokozatos kivonása a forgalomból (defláció) végzetes lejtőre fogja sodorni az országot. Jósolata **7 év alatt pontról-pontra beteljesedett: itt áll a tönk szélén az őstermelővel az iparos és kereskedő is, munka nélkül a munkásság!**

Megállapítható a Magyar Nemzeti Bank Rt. hivatalos közleményeiből is, hogy **évek sora óta, utóbb már szinte hétről-hétre, érezhetőbben csökken a bankjegyforgalom, még pedig gyakran súlyos milliókkal, tehát az idegen „nemzetközi bankáruralom”** — Bell Miklós megállapítása szerint — **következtesen súlyosítja a gazdasági helyzetet nálunk is, kamatpolitikájával pedig halálos csapásokkal sújtja a magyar nemzetgazdaságot,** elsősorban az őslakót. **Hogy lehet fokozni az állam bevételeit csökkenő bankjegyforgalommal? Hogy lehet termelni forgótőke nélkül és elviselhetetlen adóterhekkel?**

Be kell végre látni minden szakértőnek és felelős tényezőnek, amit Bell Miklós **már 7 év előtt** megírt, hogy „a mai rendszerrel való továbbtengődésnek teljes gazdasági összeomlás lesz az elkerülhetetlen következménye” és „olyan katasztrófa fog bekövetkezni, amilyen még nem volt a világon!”

Azzal bocsájtom útjára **Bell Miklós** új irányt mutató művének e kiadását, hogy figyelmesen olvassa el minden polgár: lásson, okuljon és tanuljon belőle! Nincs más mód a menekülésre, mint szakítani e bukott rendszerrel és új forgótőkerendszerre térni át! **Legyen a pénzfedezet a magyar föld, — az ingó holt-arany helyett az élő ingatlan, az ezeréves magyar haza földje, mely eltartja a rajta élő népet.** Vívja ki a magyar nemzet teljes pénzügyi függetlenségét, vessen véget a nemzetközi bankáruralomnak, mert uzsorakamatával minden termelést tönkretesz!

Debrecen, 1933 február hó.

Rostkovicz Arthur felelős kiadó.

Bevezetés.

Az emberiség mindig csak az emberi értelem fejlődésének arányában juthatott előre a művelődés terén. Erre csak egyetlen példát említek meg. A berlini főpostamesier 1805-ben azt javasolta a porosz kormánynak, hogy Berlin és Drezda közt gyorspostaforgalmat létesítsen, mert ez mind a két fővárosra nézve óriási előnyt biztosít. A diplomácia tárgyalni kezdett a kérdésről, de amikor a derék főpostamester teljes 5 év elmúltával belátta, hogy tárgyalások révén a kívánt eredmény talán sohasem lesz elérhető, gondolt merészet és *maga indította meg a*

gyorspostát Drezdába. Mikor a drezdai kormány a gyorsposta odaérkezéséről értesült., minden lehetőet elkövetett, hogy *ezt a vakmerő me-renyletet* megakadályozza! De már hiába volt minden, a derék drezdai nép oly nagy lelkesedéssel fogadta ezt az újabb kulturális haladást, hogy a diplomácia kénytelen volt szemethunyni a felett, hogy a gyors-posta *diplomáciai jóváhagyás nélkül is* üzembn maradjon.

Manapság az emberi értelem magasabb fokon áll már ugyan, de korunk megoldást követelő kérdései is arányosan magasabb emberi ér-telmet követelnek: így tehát a helyzet állandóan ugyanaz, mint a múlt-ban volt. Szerencse, hogy a kulturális fejlődés kényszerhatással maga segíti elő a továbbfejlődést, mert ha csak kizárólag hivatalos tényezők-től függene, az igen lassú volna.

Ma egész Európa a legkatasztrófálisabb helyzetben van. *Napról-napra közelebb látjuk a félelmetesen sötét jövőt.* Borzalom nézni, hogy pl. hazánkban a szénbányaüzemek napról-napra kevesebbet termelnek és úgyszólván csak tengődnek, holott néhány évvel ezelőtt csak nagy összeköttetések révén lehetett szénhez jutni. A vasutaknál hasonlókép-pen az üzem apadását látjuk, pedig e két üzem teljesítménye a gazda-sági életnek fokmérője: *önkéntelenül fölmerül tehát az a kérdés, hogy ennek a gazdasági haldoklásnak mi is hát az oka?* Egyszerű! Az eddigi *forgótöke, illetőleg gazdasági rendszer már nem képes a mai kor gaz-dasági életének azt a mennyiségű alkotóeszközt (pénzt) biztosítani, amire ennek az idők változásával szüksége van.* Ez azonban a kisebb baj. *Nagyobb baj az, hogy a közgazdasági tényezők csak ezt a rend-szert ismerik, amely már nem képes, mint említettem, a mai követel-ményeknek eleget tenni, — új és eddig ismeretlen gazdasági rendszerre nem is gondolnak, sőt minden új gondolatnak esküdt ellenségei!*

Kérdem, lehet-e konszolidációt remélni oly rendszerhez való csö-könyös ragaszkodástól, amely rendszerrel a nagytőke (plutokrácia) a pénzdevalvációt *végrehajtotta és 50 év munkaeredményeit, melyek fő-képpen állami, vallási, biztosítási, takaréketét és nyugdíjalapokban voltak elhelyezve, elrabolta a nemzetől? Hány ember ment tönkre, aki vagyonát takaréketétekben helyezte el? Hány ártatlan árva veszítette el örökségét? Hány nyugdíjas nyomorog? Hány ember fizetett egész életén keresztül életbiztosítási kötvényre, hogy családját halála után biztosítsa és ezek most valamennyien koldusok lettek! Hová lettek az állami és vallási alapok, melyek a kultúrát szolgálták? Talán a háború az oka ennek az embertelen rablásnak? Nem.* Ez csak gonosz vagy tu-datlan emberek meséje! (Az aranyfedezetű pénzrendszer volt az oko-zója!) Lehet és szabad-e egyáltalában, csak pillanatig is, az ilyen nem-zetpusztító rendszert fenntartani? Mindezekért a közgazdasági ténye-zők felelnek a történelem előtt. *Nagyobb tehetetlenséget még a világ-történelem sem mutatott fel, mint amelyet az európai közgazdászok és a hírneves pénzügyi tényezők annak idején éppen a pénzdeval-vációval szemben tanúsítottak.* Nemcsak, hogy nem kísérelték meg *szakszerű intézkedésekkel* ezen folyamat megakadályozását, hanem talán még arra sem gondoltak, hogy ilyesvalami lehetséges volna! Most is állandóan lefelé csúszunk és megakadályozni nem tudják. Itt van Fran-ciaország esete. Már két évvel ezelőtt (1924) jósoltam, hogy Francia-

ország is Németország sorsára jut. Akkor a bölcsek gúnyolódtak, most pedig talán a laikus is láthatja, hogy a francia gazdasági csőd is csak idő kérdése már. *Hol vannak ilyenkor a híres európai közgazdászok?* Akárhol is vannak, ezt a haldoklási folyamatot megakadályozni ők már nem tudják.

És mégis, minden tehetetlenség dacára, ha valaki új gondolatot merészel a nyilvánosság elé vinni, amely alkalmas volna a mai nyomorúságnak véget vetni és a nemzetet a fejünk felett lebegő katasztrófától megóvni, akkor rögtön egész gárda jelentkezik, amely *közgazdasági tudósokból* áll és mint ilyen, feljogosítottnak érzi magát, hogy minden új gondolat fölött gyűlölködő bírálatot mondjon, ahelyett, hogy örülne annak, miszerint olyan gondolat merült fel, amely a régi rendszer hibáit jóvá tudná tenni. Pedig az elemi igazság követeli meg, hogy *hozzászólási joga csak olyannak lehessen, akinek valami új és alkalmas megoldási terve van!*

Ezt a fogalomzavart tisztázni kell. Amint a vitorlás hajós a modern gőzhajózás technikájához nem szólhat hozzá, *éppen úgy nem ítélkezhetnek olyan új gazdasági rendszer felett azok, akik az eddigi rabszolgagyártó, nemzetpusztító gazdasági rendszernek voltak hívei.* Tudomány csak az lehet, ami az emberiséget a jólét magasabb fokához segíti, de *semmi esetre sem lehet tudomány az a rendszer, amely egész nemzeteket a mai nyomorúságba sodort.* Céлом az, hogy vázoljam a helyzet komolyságát és bebizonyítsam a megoldás egyszerű lehetőségét is.

Gazdasági bolsevizmus.

Marx *elszegényítési elméletét* a központosító részvénytársasági gazdasági rendszer *gyakorlatilag hajtja végre!* (Ez a nemzetközi szociáldemokrata párt célkitűzése is, hogy proletárdiktatúra útján elérje végcélját: a kommunizmust. Lám, milyen szépen együtt tudnak működni!) Ez a rendszer *elpusztítja az egyéni vagyonokat*, mert a nagytőke (plutokrácia) mesterséges árdifferenciákkal *úgy szipolyozza ki a népeket, ahogy neki tetszik.* Miután mindennek van határa, természetesen, hogy ennek az embertelen rendszernek is van. Éhez a határhoz pedig már elérkeztünk *?.z* által, hogy a nagytőke az árdifferenciák által *minden munkaeredményt felszipantott*, de egyidejűleg megsemmisítette a saját fogyasztóit is, aminek természetes következménye, hogy az üzemek már nem dolgoznak teljes erővel, azoknak jövedelmezősége (rentabilitása) kétségessé vált, sor a *legtöbb üzemnél veszteség állott be.* De nemcsak az egyéni vagyont pusztította el ez a rendszer, hanem *az egyéniségeket* is, mert hiszen *?..* tehetségek alig érvényesülhetnek. A nemes verseny megszűnt, *egész nemzetek kerültek rabszolgaságba*, különösen pedig a munkásokkal szemben alkalmazott terror oly nagy, hogy a munkásság most már kénytelen politikai jogát nyíltan is a nagytőkés rabszolgatartók parancsa szerint gyakorolni! Ezt a fővárosi választások is bebizonyították. (Azóta is!) Vagyis: a nemzetközi szociáldemokrata munkásság ma már nem más,

mint a nemzetközi nagytőke *politikai hadserege és gazdasági rabszolgatömege!*

Nemcsak a szegény munkásság, hanem a középosztály is hasonló végzetlen helyzetben van. (Azóta már a fizetéseket is leépítették.) Úgyiszlóván már mindenki plutokratikus terror alatt áll: az egyik az üzleti összeköttetések, a másik bankadóssága miatt. Szomorú, hogy a mai korban ilyen bolsevista gazdasági rendszer még létezhetik, de *még szomorúbb, hogy minden nyomorúság dacára az emberiség nem hajlandó bajának igazi okát felismerni*, pedig ha ezt a rabszolgatartó rendszert másikkal, az ellenrendszerrel nem fogjuk pótolni, *akkor a gazdasági bolsevizmusból rövidesen politikai bolsevizmus lesz*, mert ez a rendszer az emberiség 99 százalékát rabszolgasorsra fogja juttatni — 1 százalék rabszolgatartóval szemben.

Jegybankrendszer.

Az első jegybankot (Bank of England) az angolok létesítették 1694-ben. E rendszer lényege az, hogy a jegybank tartozik a kibocsájtott papírpénz egyharmadának nemesfém és kétharmadának bankszerű fedezetéről gondoskodni. Ez utóbbi alatt leginkább *kereskedelmi váltó* értendő. A jegybankok éppen olyan magán részvénytársaságok, mint bármely más bank, azon különbséggel, hogy az államtól bizonyos kiváltságot (privilegium) élveznek, amelyet időről-időre meghosszabbítanak, továbbá, hogy a jegybank *állami ellenőrzés* alatt áll.

Az Osztrák-Magyar Bank 1887 óta köteles volt az általa kibocsájtott bankjegyek 40 százalékának nemesfémfedezetéről gondoskodni. Ezt a rendszert a gyakorlatban úgy hajtották végre, hogy pl. ha bank vagy kereskedő 6000 koronáról szóló váltót benyújtott a jegyintéihez és a jegyintézet ezt kifizette, akkor a jegybanknak is jogában volt 4000 korona bankjegyet szintén igénybevenni és ezért az összegért nemesfémét vásárolni. Most már az volt a helyzet, hogy 10,000 papírkorona került forgalomba, amelynek 4000 korona értékű, vagyis 40 százalékos ércfedezete volt. Így a papírpénzt azok hozták forgalomba, akiknek váltóját a jegyintézet elfogadta. A 6000 koronás kereskedelmi váltó három hónap múlva beváltatván, ezáltal a váltóra adott 6000 korona papírpénz kivonatott a forgalomból, ellenben a 4000 korona értékű ércfedezet a jegybank tulajdonában maradt. Az Osztrák-Magyar Banknak az ércfedezete így szaporodott automatikusan 1878-tól 1912-ig 137 millió forintról 1.507,575,383 koronáig.

Íme látjuk, hogy ez a rendszer rendkívül egyszerű módon biztosította az Osztrák-Magyar Banknak a szükséges ércfedezetet és egyúttal az óriási ércalapnövekedést is. Ez azonban a kisebb hiba volt; *az volt a nagyobb baj, hogy a jegybank a gyakorlatban nem fogadta el általában a mezőgazdasági váltókat* és így természetesen, míg a plutokrácia állandóan *olcsóbb és elegendő* forgatókével rendelkezett, addig a mezőgazdaság már csak másodkézből, a bankok útján kapott csupán kevesebb hitelt, de sokkal *magasabb kamatláb* mellett.

Amint tehát látjuk, pénzünk 60 százalék erejéig tulajdonképpen kereskedelmi váltó volt, mert ez képezte túlnyomó részben a fedezetét. A bankoknak és kereskedőknek rendszerint bizonyos hitelük volt.

Most már az volt a helyzet, hogy amikor a váltó esedékes lett, a bank vagy kereskedő *pár nappal a lejárat előtt* új váltót nyújtott be, hogy az esedékes váltó beváltásához pénze legyen. Így ment ez állandóan. Ezt nevezték ravaszul *rövidlejáratú váltóknak*, amelyek pénzfedezetre *egyedül* voltak alkalmasak.

Kérdezem, *miért ne lehetett volna a mezőgazdának szintén bizonyos hitelt adni ugyanúgy, mint a kereskedelemnek?* — és a mezőgazdának is lehetővé tenni, hogy váltóikat állandóan meghosszabbíttassák? Azért, mert *akkor nem fejlődhetek volna a bankok és a közvetítő kereskedelem a mai hatalomig.* A nagytőkés társaság ravasz módon mindig tudott gondoskodni arról, hogy mindazon előnyök, melyeket ez a rendszer neki nyújtott, gondosan elrejtessenek. *Ehez szükséges volt, hogy előkelő állású és általános bizalomnak örvendő férfiakat ültessenek a jegybank vezetőségébe.* A plutokrácia ilyképpen nyugodtan élvezte a rendkívüli előnyöket, de biztosítva volt arról is, hogy a cégérekül megnyert előkelő és becsületes férfiak az alapszabályokat pontosan betartják, azaz nem kellett tartania attól, hogy pl. mezőgazdasági váltók is elfogadhatók legyenek. Míg tehát e rendszer a bankoknak, illetőleg a közvetítő kereskedelemnek *óriási előnyöket nyújtott*, addig a mezőgazdaságnak és a bankoktól független iparnak *óriási károkat okozott*, mert mindkettőt arra utalta, hogy szükséges, forgótökéjét *másod vagy harmadkézből, nagyobb kamattal terhelten* szerezze be! A jegybankrendszer tehát a bolsevista részvénytársasági rendszert táplálta, a nagytökének pedig a világhatalmat biztosította és *ennek a rendszernek köszönheti egész Európa mai szerencsétlen gazdasági helyzetét.* Reméljük azonban, hogy a fejlődő emberi értelem lerombolja az igazságtalan és elévült berendezéseket, amint tisztában lesz azzal, hogy mi is hát az oka a XX. század gazdasági rabszolgaságának?

Az elrabolt nemzeti vagyonok.

Tudnivaló, hogy a nemzetnek a munkaeredménye és a különböző jövedelmi források növesztik a nemzeti vagyont, amit leginkább takarékbetétek, nyugdíjalapok, különféle állami és vallási alapok, valamint biztosítási alapok létesítésében és növekedésében látunk: ezek Icépezték a forgótökének azon alapját, mely különféle hitelek címén a gazdasági életnek az alkotóeszközt, illetőleg a forgótökét szolgáltatta.

Lássuk most már számokban és értékekben, milyen összeget tettek ki ezek az alapok? A budapesti bankok és takarékoknál lévő takarékbetétek és különféle alapok, stb. az 1911. évi mérleg szerint 8.832,454.134 aranykorona; ugyanezek a vidéki pénzügyintézeteknél 6.162,164.490 aranykorona; árvapénzek, állami és vallási, nyugdíjalapok, biztosítási és értékpapírok összege becslés szerint 3.000,000.000 aranykorona. Tehát a magyar forgótöke alap összesen 18 milliárd aranykoronára becsülhető. Ugyanekkor a hasonló alapok Ausztriában kitétek 25 milliárd aranykoronát. Tehát az osztrák-magyar monarchia összes forgótöke alapja 43 milliárd aranykoronát tett ki.

Az Osztrák-Magyar Bank 1912 január 1. mérlege szerint a forgalomban 2.540,000.000 aranykorona bankjegy volt. Tehát 1912 január 1-én az osztrák-magyar monarchiában a különféle alapok 43 milliárdot

tettek ki, míg a forgalomban volt pénz csupán 2.5 milliárdot, vagyis: a forgalomban volt pénz a forgótőkének csak 5 százalékát képezte, míg a többi 95 százalékot a különféle alapok pótolták.

Ha pedig az iránt érdeklődünk, hogy a papírpénznek mennyi volt a tényleges ércfedezete? — akkor megtudjuk, hogy az Osztrák-Magyar Banknak 1912 január 1-én 1.575,701.034 korona ércfedezete volt, ami az akkoriban forgalomban volt papírpénznek 60 százalékos fedezetet biztosított, — ellenben, ha azokat az alapokat, amelyeket valamenynyien ércfedezetű papírpénzzel fizettek be, mint a takarékbetétek, nyugdíjalapok, stb. — "szintén számításba vesszük, akkor azt látjuk, hogy az ércfedezet — osztva ezekkel az alapokkal — csak 4 százalékot eredményez: más szavakkal 1912 január 1-én 1 koronának 4 fillér volt az ércfedezete és 96 fillért a bankértékek, illetőleg kereskedelmi váltók fedeztek.

Ezek a számok világosan mutatják, hogy a jegyintézeti és takarérendszer önmagában hordja a devalváció folyamatát, *mert csak a forgalomban levő pénznek van ércfedezete*, ellenben mihelyt takaré, nyugdíj, vagy bármily más alapra helyezzük péazünket, *az ércfedezet ezekre már nem hat ki*, mert annak a takarékkönyvecskének vagy nyugtának, amelyet a befizetett takaré, vagy más alapunkért kaptunk, *ércfedezete nincs!*

Hazánkban 1912 január 1-én becslés szerint 1 milliárd korona papírpénz volt forgalomban és amint tudjuk, ugyanakkor a különféle alapok 18 milliárdot tettek ki, ami úgy aránylik egymáshoz, mint 1:18. Természetes tehát, hogy mikor a pénzdevalvációs folyamat megindult, az alapok ugyanolyan arányban pusztultak el, mint amilyen arányban előrehaladt a pénzdevalváció, azaz 1 millió papírkorona devalválódása 18 millió aranykorona értékű alap pusztulását vonta maga után! Ily arányban haladt ez a sorvasztó processus a mai stádiumig! (Ma a helyzet az, hogy a forgalomban levő bankjegy kevesebb, kellő tartalékalapok nincsenek, tehát forgótőkehiány állott elő, ami megbénítja a termelést.)

Látnivaló, hogy bárha az alapokra az ércfedezet nem vonatkozott, a pénzdevalváció mégis magával rántotta és megsemmisítette őket is. *Ez a tény igazolja azt, hogy az alapoknak kezdettől fogva beállott az értékcsökkenésük.* Ezek után még a vaknak is világosan be kell látnia azt, hogy *ez a szerencsétlen rendszer volt az, amivel a nemzetközi nagytőke az egyes európai nemzetektől az 50 évi munkaeredményeket ténylegesen elrabolta!!* (De ravaszul átkönyvelte a világháború kifizetetlen és kifizethetetlen számlájára! Ellenben az aranyfedezetet Svájcban és Hollandián át eltüntette.) Szabad-e az ilyen rendszert tovább folytatni?

Az államhatalom szerepe.

Mindaddig *elméleti* marad a politikai hatalom, amíg nem párosul *tényleges gazdasági hatalommal* is, mert csak az utóbbinak van döntő befolyása, mint a gyakorlati életben biztosan ható erőnek a kulturális és gazdasági élet irányítására. Az eddigi jegyintézeti, illetőleg részvénytársasági rendszer *államot képez az államban*, mert először is *rendelkező hatalma van a pénz felett, másodsor a kartellek-*

nek (ezek is szoros érdekkörükhöz tartoznak) *módjukban áll az árdifferenciák révén a nemzeteket tetszésük szerint kiszipolyozni.* Mindez azt eredményezi, hogy a nemzetek munkaeredményei mindig a nagytőke tulajdonába vándorolnak.

Ma már elmúlt az ideje annak, hogy magán érdekcsoportok élvezzenek olyan kiváltságokat, amelyek nekik jogosulatlan előnyöket biztosítanak és egész nemzeteket megakadályozhassanak a normális fejlődésben. Elképzelhető-e, hogy az ilyen magán jegy intézeti részvénytársaság nem a saját, hanem a nemzet érdekei szerint fog berendezkedni? *Lehet-e tehát a mai korszakban olyan rendszert fenntartani, amely a nemzetre káros?* Lehet-e olyan rendszerhez tovább ragaszkodni, amely az államvezetőségnek meghagyja bár az elméleti hatalmat, de a tényleges hatalmat önmaga gyakorolja? Végül szabad-e fenntartani olyan rendszert, mely a mai katasztrofális helyzetet előidézte? Minden kulturnemzetnek kötelessége a nemzetközi bankáruralom szégyenletes rabbilincseit letépni magáról és követelni azt, hogy ezentúl maga az államvezetőség legyen a nemzet gazdasági és kulturális életének tényleges irányítója! Új forgótöke-rendszert kell tehát életbeléptetni, amely lehetővé teszi azt, hogy győzzön az igazság és hogy végre a nemzet gazdaságilag is teljesen felszabaduljon!

Az aranyfedezetű pénzrendszer tarthatatlan.

(Két megtévesztő jelszó: infláció és defláció.)

Az infláció (pénzözönlés) azért következett be, mert egyrészt a háborús üzemeknek mindig több és több készpénzre volt szükségük, másrészt pedig azért, mert a nagytőke az árdifferenciákkal fokozatosan lerombolta a pénz vásárló erejét. Az infláció egyúttal a jegyintézeti, illetőleg a részvénytársasági rendszernek a halálát is jelentette, mert az inflációt nyomon követő elértéktelenedés (devalváció) elpusztította azon alapokat, amelyek addig a gazdasági forgótőke alapját képezték: ilyenek voltak a takarékbetétek, folyószámla, nyugdíj, állami, vallási és biztosítási alapok. *Ezen alapok elpusztulása folytán nemcsak a forgótökének az alapja pusztult el, hanem a fogyasztók legnagyobb száma is mégsemmisült* és most már az lett a helyzet, hogy nemcsak a forgótőke hiányzik, hanem a gazdasági élet egyik legfontosabb tényezője, maga a fogyasztó is!

Ezt a haldoklási folyamatot újabban a pénznek a forgalomból való kivonásával (defláció) próbálják megállítani, ami azonban — sajnos — nem lehetséges és pedig azért nem, mert — amint már említettem: *hiányzanak a fogyasztók.* A defláció képes ugyan arra, hogy ezt a haldoklási folyamatot meglassítsa, *de megszüntetni nem tudja,* mert ha a defláció gazdasági sorvasztást idéz elő és ennek következtében úgy a nagyobb adók, mint más terhek a fogyasztókra már át nem háríthatók, akkor ezeket a vagyon kénytelen magára vállalni; ez pedig azt jelenti, hogy *minden üzem eladósodik,* aminek pedig természetes következménye *az egész vonalon bekövetkező csőd.* Más szavakkal: *az infláció elpusztította a pénzt és az annak alapját képező érték-papírokat és alapokat, a defláció pedig az ingatlan vagyonra méri a halálos csapást.*

Ezt a haldoklási folyamatot nemcsak a magánvagyonnal és üzemenknél látjuk, hanem a bankoknál is; álljanak itt három elite-bank (M. Á. H. = Magyar Általános Hitelbank; P. M. K. B. — Pesti Magyar Kereskedelmi Bank; M. J. H. = Magyar Jelzálog Hitelbank) hiteles mérlegéből vett adatok.

Az 1913. évi mérleg szerint aranykoronában:

	Alaptőke	Tart. alapok	Összes forgótőke	Tisztifizetések
M. Á. H.	80.000.000	57.100.000	552.667.434	3.009.426
P. M. K. B.	62.500.000	106.855.812	1.212.854.412	2.316.884
M. J. H.	40.000.000	39.571.449	834.603.814	1.550.755
	182.500.000	203.527.261	2.600.125.660	6.877.065

Az 1924. évi mérleg szerint aranykoronában:

	Alaptőke	Tart. alapok	Összes forgótőke	Tisztifizetések
M. A. H.	36.600	3.380.000	44.600.000	4.600.000
P. M. K. B.	54.000	1.340.000	32.000.000	3.720.000
M. J. H.	550.000	122.000	2.950.000	543.000
	640.600	4.842.000	79.550.000	8.863.000

Íme látjuk, hogy a Magyar Általános Hitelbanknak 1913. évi mérlege szerint 80 millió aranykorona alaptőkéje volt, mely az 1924. évi mérleg szerint 36,600 aranykoronára zsugorodott; az 1913. évi mérleg szerinti 552 milliós forgótőkéje az 1924. évi mérleg szerint 44 millióra apadt. Ezzel szemben a kiadások 1913 óta 3 millióról 4,6 millióra emelkedtek. (Tehát elveszett a részvénytőke legnagyobb része, ellenben a tisztifizetések növekedtek: behozta a kamatnyereség.) A többi bankoknál a helyzet ugyanaz.

Látjuk azt is, hogy e három banknak 1913-ban 182 millió aranykorona volt az alaptőkéje; ez az óriási összeg 1924. évi mérlegük szerint 640,600 aranykoronára olvadt le; összes forgótőkéjük 1913-ban 2600 millió aranykorona volt, miből 1924-ben már csak 79 millió maradt, ellenben a tisztifizetések 1913 óta 6 millióról 8 millióra emelkedtek. Szomorú képet mutatnak ezek a számok.

Bizonyos, hogy az 1924. évi mérleg nem fedi a tényleges állapotot, de ez a lényegen nem változtat, mert amint a mérleg mutatja, a vállalataik életképességét biztosító forgótőke hiányzik, éneikül pedig már azért sem remélhetni javulást, mert nemcsak a forgótőke, hanem a fogyasztók is lepadtak. Az 1925. évi mérleg, mely a felértékelési rendelet értelmében készült, már kedvezőbb képet mutat, azonban ezek inkább könyvelési technikával elért számok, mert a pénz, illetőleg forgótőke ezáltal hazánkban nem lett több. Az 1924. évi mérlegnek szomorú lényege az, hogy a három nagybank forgótőkéje 2600 millió aranykoronáról 79 millióra apadt le, míg költségük 6-ról 8-ra emelkedett. Az 1913. évi mérleg szerint a három banknak évi 6 milliós ki-

adása 30-szor foglaltatik a 182 millió alaptőkében, az 1924. évi mérleg szerint pedig az évi 8 milliót túlhaladott költségek 13-szorosát teszik ki a 640,000 aranykorona részvénytőkének. *Minden szakértőnek, de különösen a felelős tényezőknek a lelkiismeretét kell, hogy ezek a számok felrúzzák. Itt már nincs helye többé kísérletezésnek, niert a mai rendszerrel való továbbtengődésnek a teljes gazdasági összeomlás lesz elkerülhetetlen következménye!* Ez a beteg állapot még csak ideig-óráig tartható fenn. (Sajnos, még mindig kísérleteznek vele a felelős tényezők is.)

De nemcsak a bankoknak és gazdasági életünknek hetyzete katasztrofális, hanem veszedelembé kerül az államháztartás is, mert am azok (az adózók) pusztulása ennek a pusztulását is jelenti. A mondotak bizonyítják a mai rendszer haldoklását és ha nem figyeljük nyitott szemekkel a tényeket és nem gondoskodunk arról, hogy ez a bukott rendszer újabb és megfelelő rendszer által pótoltsáék, számolunk azzal, hogy *olyan katasztrófa fog bekövetkezni, amilyen még nem volt a világon!* (Az a sokat emlegetett „mély pont” csak az előzménye.)

Az aranynál biztosabb pénzfedezet a föld.

Az aranyfedezet okozta a legnagyobb fogalomzavart. Igen sokan azt hiszik, hogy ez abszolút biztos pénzfedezetet nyújt. Hová lett akkor a háború előtti aranyfedezetünk? Hová lett Orosz- vagy Németország- nak az aranyfedezete? *Maga az a tény, hogy ezek a fedezetek egyszerűen eltűntek, igazolja azt, hogy józan ésszel ebben a pénzfedezeti rendszerben tovább bízni nem lehet.* De mindentől eltekintve, a pénzfedezetként hevertetett arany holt érték, ami kamatvesztéséget jelent; ha azonban az arany helyett az ingatlant állítjuk pénzfedezetnek, ez eleven érték, ami kamatot, jövedelmet hoz. Melyik tehát a legbiztosabb fedezet : a holt érték-e, ami kamatvesztéssel jár, vagy pedig az eleven érték, amelyik jövedelmet hoz? *Az arany lehet értékmérő, de pénzfedezet soha!*

Micsoda naivság azt hinni, hogy amikor ingatlant csak aranyfedezetü *pénzért* lehet vásárolni, akkor ez az ingatlan ne lehessen pénzfedezetnek legalább is olyan jó, mint a kereskedelmi váltókkal kombinált labilis aranyfedezet? Az eddigi jegyintézeti rendszer, amint fentebb láttuk, csak 40 százalékos ércfedezetet biztosított pénzünknek, a többi hatvan százalékot bankok és kalmárok kereskedelmi váltói pótolták. *Miért ne lehetne tehát olyan váltókat pénzfedezetül elfogadni, amelyeknek háromszoros ingatlanfedezetük van?*

Amint tudjuk, a pénzkibocsájtók eddig a bankok és kereskedők voltak, mert váltójukra ők kapták a jegyintézettől a pénzt és ők is hozták forgalomba. *Miért ne lehetne ezt a jogot mindenkinek biztosítani, akinek ingatlan vagyona van? Miért ne lehetne az ország őslakosságának végre ugyanaz a joga, mint a jött-ment, nemzetközi plutokráciának?* Ez olyan szégyen, amit a magyar önértet és a mai korszak valódi értelemben vett demokráciája nem tűrhet tovább.

Képtelen igazságtalanság, hogy a mezőgazda váltója, melyet sokszoros ingatlanfedezet biztosít, a mai jegyintézeti rendszer szerint nem felel meg, *ellenben a közvetítő bankoknál, ahol súlyosabb kama^tot kell Űzetni, ott már elsőrangú!* Mi szükség van arra, hogy a jegyintézet és a mezőgazda közé közvetítők ékelődjenek? A jelzálog-kötvényeket a külföldön elfogadják bizonyos kurzus és kamatveszteség mellett; már most, ha ez a jelzálogkötvény tényleg értéket képvisel, *miért ne lehetne akkor annak idehaza is pénzformája?* Miért hagyjuk magunkat az eddigi rendszertől tovább is kiuzsoráztatni és *miért maradunk a külföld állandó adóssai és kamatfizetői?* Itt az idő, hogy a saját fejünkkel gondolkozzunk és ne fizetessék velünk tovább eddigi tudatlanságunk adóját.

Aranyértékű járadékmárka — aranyfedezet nélkül.

Németországban a viszonyok kényszerítő hatása alatt született meg a járadékmárka, amely elhárította Németországról a legnagyobb katasztrófát. A járadékmárka nem más, mint közönséges jelzáloglevelekre kibocsájtott utalvány, amely egyúttal mint fizetési eszköz is szerepel. A német járadék-bank ugyanis felhatalmazást kapott arra, hogy a német nemzeti vagyona 3200 millió 5 százalékos jelzáloglevelet -bocsásson ki 500 márka aranyértékű címletekre és egyúttal ugyanolyan összegű járadékutalványokat is. Ezek a járadékutalványok (járadékmárkák), mint a német állam hivatalos pénze, a gazdasági életben mint fizetési eszköz szerepelnek, amelyeket a német állam szintén elfogad. Ha valakinek nem tetszik vagy nem kell a járadékmárka, akkor megy a járadékbankhoz és kivált magának 500 járadékmárkára szóló jelzálogkötvényt. E kötvény után a legközelebbi esedékes alkalommal 5 százalékos kamat jár, még pedig aranymárkában! Ez a járadékmárkarendszer *1923 november hó 15-én lépett életbe.* Mese az a föltevés, hogy a járadékmárkának arany vagy külföldi valuta-fedezete volna. A járadékutalványoknak ugyan *aranyértékük van, de — aranyfedezetük nincs!*

Már *1923 június hó 8-án*, tehát hónapokkal a németek előtt, ugyanezt a rendszert ajánlottam a magyar nemzetgyűlésnek, sőt ilyen irányú határozati javaslatot is nyújtottam be, amit azonban — sajnos — a nemzetgyűlés nem fogadott el, pedig ahogy Németországban a járadékmárka, itt is nagyszerűen bevált volna. (Akkor már az ingyenszvényeket osztogatták.)

Kezdetben a külföldi tőzsde nem jegyezte ugyan a német járadékmárkát, sőt a német kormány szigorú intézkedéseket is tett, hogy a járadékmárka ki ne jusson külföldre, ma azonban már mindenütt lehet járadékmárkát kapni, sőt azt mindenki nagyon szívesen is elfogadja, *mert jelenleg ez a legjobb pénz: többszörös ingatlanfedezete van* és teljesen liquid

Németországnak azonban nem hozhatja meg a járadékmárka a teljes gazdasági szanalást, mert a mai bankrendszeren alapszik. (Beteljesült.) A változás csak az, hogy *az arany helyébe az ingatlanfedezet lépett, de a plutokrácia kikapcsolása nélkül.* A járadékmárka azonban minden esetre bebizonyította azt, hogy *az ingatlanfedezetű pénz érté-*

kesébb, mint az eddigi labilis kereskedelmi váltó, illetve aranyfedezetű papírpénz.

Nemzeti jegybank — nemzeti alapon.

Az új forgótókerencjszer életbeléptetésének előfeltétele a szó igazi értelmében vett *nemzeti jegyintézet* megalapítása, melynek *ellenőrzési és irányítási joga egyedül és kizárólag az állam vezetőségét illeti meg.* Az új forgótókerendszer ugyanolyan lesz, mint az eddigi jegyintézeti rendszer volt, de azzal a különbséggel, hogy a pénzfedezetet *kereskedelmi váltók helyett az ingatlan képezi* és nem is egyszeresen, hanem *háromszorosan*; a másik különbség az, hogy nem érdekcsoporté lesz a pénzkibocsájtási jog, hanem bárkié; a pénzkibocsájtás jogában *vagyona arányában részesülhet minden állampolgár* szabad tetszése szerint; harmadik különbség az, hogy a pénzdevalváció *teljesen kizárt*, mert az előfeltétel többszörös ingatlanfedezet lévén, — *fedezet nélküli pénz egyáltalában nem is kerülhet forgalomba.* (Jelenlegi pénzünk 76 százalékanak nincs aranyfedezete. Más szóval: ez is infláció, még pedig 76 százalékban.)

Bizonyos, hogy ez a javított rendszer nemcsak biztosítani fogja az elegendő forgótóké, hanem lehetővé fogja tenni a szó tiszta értelmében vett nemes versenyt és *véget fog vetni egyszersmindkorra a plutokrácia által előidézett mai rabszolgaságnak*; azonkívül — úgy az állam jövedelme, mint az állampolgárok boldogulási lehetősége biztosított; de a legfontosabb előnye mégis ezen új forgótókerendszernek abban áll, hogy *valóban és kizárólag az államvezetőség kezében lesz az állam gazdasági és ezzel kapcsolatosan kulturális életének irányítása is!* Más szavakkal : az államvezetőség ezentúl nemcsak az elméleti politikai, hanem a gyakorlati, gazdasági irányító hatalom felett is rendelkezni fog!

Az új forgótókerendszert a következő módon tervezem megvalósítani :

1. Az egész országban minden állampolgár vagyona aranyértékben felbecsülendő és minden községben táblázatos kimutatás (tabelláris rendszer) szerint készült vagyonbecslés (kataszter) készítendő az állampolgárok ingatlan vagyonáról.

2. Minden állampolgárnak. jogában áll vagyonkatasztere *30 százaléka*, erejéig a pénzkibocsájtásban résztvenni és pedig olyképpen, hogy a nemzeti jegyintézethez váltót nyújt be, amely váltó egyúttal bekebelezési okmányul is szolgál. Előbbi munkáimban 10 százalék forgótóke és 30 százalék beruházási hitel bevezetését terveztem; alapos számításaim után azonban összesítettem a két tételt és azt 30 százalékban állapítottam meg. A benyújtott váltó összegének erejéig az illetőknek a pénzt

éppen úgy fizetik ki, mint ahogy a jegyintézet kifizeti jelenleg a kereskedelmi váltókat. Pl. Kovács Jánosnak van a vagyontaszter szerint 100.000 aranykorona értékű vagyona, tehát Kovács Jánosnak 30.000 aranykoronáig terjedő hitele van, illetőleg 30.000 aranykoronáig pénzkibocsájtó lesz egészben vagy részben, amint az neki tetszik.

3. Kezelésért és ellenőrzésért szedjen az állam 5 százalék kamatot. (Azóta a szerző alapos tanulmányok után két százalékban gondolja megállapíthatónak.) Minden kölcsön folyósítása az illető községi kataszterbe fog bevezettetni, amely előjegyzés egyúttal a bekebelezés érvényével is bír. Ezentúl ugyanis nemcsak a telekkönyvben, hanem a községi kataszterben is keresztül kell vezetni minden teher és ingatlanváltást. A hitelt ezentúl nem szükséges *határidőhöz* kötni, mert az ország polgárainak az az érdekük, hogy az alkotáshoz szükséges forgótőke *állandóan* rendelkezésükre álljon, az állam érdeke pedig az, hogy *minél nagyobb kamatjövedelme legyen!*

Külkereskedelmi jegyintézet.

Egyik ága lenne a Nemzeti Jegyintézetnek a külkereskedelmi jegyintézet, amelynek hivatása a külkereskedelem lebonyolításához szükséges forgótőkéről gondoskodni. E célra szolgál majd mostani aranyfedezetű pénzünk olyképpen, hogy *ez csekkpénznek* dekraláltatik és kizárólag a külkereskedelmi jegyintézetnél kapható külkereskedelmi célokra és ott is váltható be; ez fogja a külkereskedelmi váltókat is leszámítani; tehát a külkereskedelemnél megmarad az eddigi rendszer, *ellenben belföldi gazdasági életünk ingatlanfedezetű pénzzel fog dolgozni!*

Az új forgótőkefendszer bevezetése.

Minden új rendszernél az a fontos, hogy a meglévő vagyonok és egzisztenciák ne szenvedjenek általa, mert különben a fogyasztók gemmissülnének: éppen oly fontos, hogy a reform-munka csakis a gazdasági élet követelményei után igazodjék.

Az új forgótőkerendszer bevezetésével az első lépés az új vagyontaszterrendszer megállapítása. Ennek elkészítése az egész országban egyidejűleg egyszerű tabelláris rendszer szerint igen rövid idő alatt végrehajtható. Ahol a vagyontaszter már van, ott mindenki kaphat a kataszter szerint megállapított hitelösszezből 80 százalékot egyszerre vagy részletekben, aszerint, amint ezt az illető viszonyai kívánják, a hátralevő 20 százalékot pedig akkor veheti igénybe, amikor az ellenőrzés már végrehajtatott és a vagyontaszter helyesnek, illetőleg véglegesnek ismertetett el. (Végezzék el most a szellemi inségmunkások.)

Az évi kamat 5% lesz. (Ujabb tanulmányai alapján 2 százalékra tervezi a szerző, de ha kevésnek bizonyul, az államháztartás szükséglete szerinti lehet majd 3-4 százalékra emelni.) Mindenki, aki a kölcsönt igénybeveszi és ezáltal maga is pénzkibocsájtó lesz, tartozik a félévi

kamatot előre megfizetni, illetve ez levonandó az igénybevett összegből. Ez azért szükséges, hogy az állam *teljes fizetést adhasson alkalmzottainak* és így a fogyasztók számát szaporíthassa.

Tovább működhetnek a bankok és takarékpénztárak; ők is kapnak vagyonszterük után megfelelő kölcsönt, de az adósoktól 6 százalékos kamatnál nagyobbat nem szedhetnek. Magasabb kamat szedése uzsorának tekintendő és mint ilyen szigorúan büntetendő. Azon összeget, melyet a forgótőke igénybevevői rögtön nem használnak fel, takarékpénztárakban vagy bankokban helyezhetik el, miáltal lehetővé válik, hogy mindenki csak annyi pénzt tartson otthon, amennyire feltétlen szüksége van.

Az állami üzemetek éppen úgy kell kezelni, mint bármely magánüzemet, azaz forgótőkéjüket szintén a vagyonszter szerint kapják és mint a többi üzemeknek, korlátlan intézkedési joguk van — teljes felelősség mellett. E rendszer bevezetése után rögtön ki fog tűnni, hogy az egyes üzemek miként dolgoznak; könnyen megállapítható lesz, mely üzemenél szükséges az átreformálás, a vezetőség kicserélése, vagy melyik üzem érett meg a megszüntetésre. Mivel meglesz a lehetősége annak, hogy gazdasági életünk rövidesen teljes üzembe jöjjön, minden állampolgár hamarosan elhelyezkedéshez, illetőleg munkához juthat és a B. listás rendszer összes nyomorúságai gyorsan és véglegesen megszűnnek.

Új adórendszer.

Az állam az új forgótőkerendszerről hozandó törvény értelmében a pénz ellenőrzéséért és a jegyintézet irányításáért 5 százalékos kamatot szed; ezzel szemben megszünteti — a forgalmiadó kivételével — az összes adókat és illetékeket. Az állam jövedelme emelkedésének arányában idővel a forgalmiadó is csökkenni, illetőleg megszűnni fog és pedig először a kisebb, fokozatosan pedig a nagyobb gazdaságoknál és üzemenél, — aki azonban vagyonsztere után a teljes 3i0 százalékos kölcsönt vette igénybe, forgalmiadót nem fizet.

Így a helyzet az lesz, hogy ezentúl nem ró az állam polgáira egyoldalú adóterheket, hanem gondoskodik forgótőkéről, amivel a kamatfizető állampolgár dolgozhat és az államnak fizetendő kamat sokszorosát megkeresheti. A már korábban bekebelezett terhek természetesen konvertálандók lesznek.

Termelők és fogyasztók viszonya az államhoz.

1. Az új adórendszer az államnak olyan jövedelmet biztosít, hogy módjában lesz alkalmazottjainak a háború előtti fizetést megadni, miáltal gazdasági életünk a fogyasztók nagyrészét visszanyeri.

2. Lehető lesz a munkásának is egyéni érvényesülése tehetsége szerint. A modern céh-autonomia ugyanis nem fogja a munkást, mint eddig, — mint valami gépet, vagy szerszámot óraszámra bérelni és idő szerint fizetni, hanem tudása és teljesítménye szerint fogja díjazni, aminek következménye nagyobb teljesítmény és haladás, de egyúttal a mun-

kásságnak nagyobb keresete is lesz, ami azt jelenti, hogy a jólétében gyarapodott munkásság a gazdasági életnek szintén több fogyasztót biztosít.

3. Miután a termelők is megkapják az 5 százalékos kölcsönt kataszterileg megállapított vagyonuk 30 százalékáig, előáll a lehetősége annak, hogy *gazdasági életünk az egész vonalon teljes erővel meginduljon*. Miután az egyes üzemek, de főképpen a mezőgazdasági üzemek az ipar főfogyasztói, viszont pedig az ipar a mezőgazdaságnak főfogyasztója, napnál világosabb, hogy az ipari, mezőgazdasági és állami üzemeknek közösek az érdekei és ha gyöngítjük bármelyiket, ezáltal a többi üzem is szenved. Ha *gyöngye* a mezőgazdaságunk, akkor az iparnak nincsen fogyasztója és ha *gyöngye* az ipar, akkor a mezőgazdaság fogyasztóinak száma kisebb. Mindkét eset kárára válik az államnak, mert bármelyik tényező *gyöngye*, ez az adóalanyok gyöngeségét jelenti. Ez a törvény követeli azt, hogy e Nemzeti Jegyintézet *állami ellenőrzés és irányítás mellett* minden üzemnek igazságosan juttassa oda azt a forgótőkét, amelyre annak életképessége érdekében szüksége van.

Az állam kötelességei.

Az államnak becsületbeli kötelessége az árvákat, rokkantakat és nyugdíjasokat 100 százalékig kielégíteni és gondoskodni arról is, hogy minden polgára megtalálja a maga elhelyezkedését. Mivel a javasolt új rendszer folytán a gazdasági élet az egész vonalon teljes üzembe jöhet, ez a kérdés automatikusan nyer megoldást. Nemhogy fölösleg, hanem — *különösen műveit emberekben!* — hiány fog mutatkozni.

Nem kisebb kötelessége az államnak az árpapénzek és a hadikölcsönök valorizált visszafizetése. Az éhez szükséges összeget az állam könnyen előteremtheti, mert az állami háztartás magának a forgalomnak fejlődése folytán is többszörös fedezetet talál, a Nemzeti Jegyintézet pedig az államnak szintén óriási jövedelmet biztosít. (Eddig külföldre jutott nagyrésze kamatban.)

Az államnak módjában lesz, mint az állampolgároknak, vagyonát 30 százalékig megterhelni; az ilyképp rendelkezésre álló óriási összegből kötelességének gyorsan eleget is tehet. A bankok és takarékok is visszakapják a valorizált hadikölcsönüket, azonban ezek nem őket fogják illetni, hanem *azon sajnálatraméltó betéteseket, akik aranyfedezete pénz helyett értéktelen papírt kaptak*.

Két út előtt áll az ország.

Két út előtt állunk: *az egyik út a mostani gazdasági bolsevizmusból a politikai bolsevizmusba vezet, de a másik — az új forgótőkerendszer bevezetése esetén! — soha nem remélt szép korszak felé!* Lássuk, vajjon lehet-e az első úton, vagy az eddigi forgótőkerendszerrel tovább boldogulni? Amint a pénzdevalvációról, szóló fejezetben már bizonyítottam, a háború előtt gazdasági forgótőkének 5 százalékban a forgalomban volt papírpénzből és 95 százalékban az alapokból állott,

ami a különféle hiteleknek alapját képezte. Lehet-e logikus gondolkozással elhinni azt, hogy a 95 százalékos forgótőke-alap nélkül gazdasági életünket ismét teljes üzembe lehessen hozni a néhány-százaléknyi papírpénzzel és hitellel, ami jelenleg rendelkezésre áll? *Vagy lehet-e várni 50 évig, míg a nemzet munkaeredményei ismét pótolni fogják az elrabolt alapokat?* Nem, mert a mai bolsevista gazdasági rendszer annyira hatalmas, hogy az árdifferenciák útján a nemzet minden munkaeredményét felszippantja!

Tudjuk, hogy ez a 95 százalékos forgótőke-alap 18 milliárd aranykorona volt. Ha a székesfővárosra 40 százalékot, a csonkaországra pedig csak 20-at, vagyis 60 százalékot számítunk, *akkor a mai csonkaországra 11 milliárd aranykorona forgótőke-alap esik.* Tudjuk továbbá azt, hogy hazánkban 1912 január hó 1-én 1 milliárd aranyfedezetű korona volt forgalomban, aminek 60 százaléka 600 millió aranykorona. (Ennyi volt az aranyfedezet is.) A mai jegyintézetnek az alaptőkéje 30 millió aranykorona. Lehet-e konszolidációról még álmodni is, ha ezeket az összegeket magunk előtt látjuk? *Lehet-e egyáltalán az állami háztartás rendbehozatalától, tehát egyoldalú megoldástól konszolidációt várni?* A konszolidáció alapfeltétele, hogy úgy a gazdasági élet, mint az államháztartás szanálása *közös terv alapján* hajtassék végre, mert ami látszólag előnyös lehet az államháztartásnak, káros lehet min-kettőre! *Mit ér az, ha a szanálási terv szerint egyelőre rendbejön az államháztartás, de ezzel szemben az egész vonalon megáll a gazdasági élet, mert nemcsak a forgótőke, hanem a fogyasztók is hiányzanak?* (Beteljesedett.) Az ilyen elméleti és laikus terv katasztrófához vezet, mert tönkretette az adóalanyokat. (Hét év után itt áll előttünk a szomorú valóság.) A szanálás előtt a végrehajtóról alig hallottunk, most pedig a végrehajtások az országban napirenden vannak. (Hét év óta szakadatlanul tartanak a végrehajtások és már a kamatokkal túlterheli ingatlanokat sem lehet menteni.)

Lehet-e a XX. században *magán érdekcsoportra bízni az ország pénzügyeinek irányítását?* Tűrhető-e, hogy csak a közvetítő kereskedelemnek és a bankoknak álljon elegendő és olcsó tőke rendelkezésükre, ellenben a mezőgazdaság és az ipar a bankoknak és közvetítőknek legyen kiszolgáltatva? *Lehet-e olyan gazdasági rendszert továbbra is fenntartani, amely gazdasági életünket annyira tönkretette, hogy az ifjúság nem képes elhelyezkedni?* (Hét év óta kétségbeejtően romlott a helyzet.) Nem szégyen-e az, hogy *forgótőke hiány miatt nem tudunk boldogulni, holott pénzfedezetnek annyi ingatlan vagyron áll rendelkezésre?*

Ezen csak a mai bolseviki gazdasági rendszer főlváltásával lehet segíteni! Az új rendszernek elsősorban is a gazdasági élet részére szükséges forgótőkét kell biztosítani, hogy a három főtényező: *az állam, a termelő és a fogyasztók* közt a harmónia helyreálljon.

Ellenben: ha berendezkedünk halogatás nélkül a helyzet parancs-szava szerint, *akkor a mai szégyenteljes állapotból minden nagyobb zökkenő nélkül kimenekülhetünk*, amit különben is csak ennek az elévült rendszernek és *kizárólag* közgazdasági tehetetlenségünknek köszönhetünk. *Európában mi vagyunk a legkedvezőbb helyzetben,*

amennyiben ez a probléma nálunk oldható meg legkönnyebben! Nálunk ugyanis a mezőgazdasági üzemek az összes üzemek 65 százalékát teszik ki, ami azt jelenti, hogy a problémához kapcsolódó kérdések legfontosabbika, az élelmezés — nálunk a legkevesebb nehézséget sem okozhatja és így egyenesen hazánk hivatott, valósággal predesztinált arra, hogy e probléma megoldásával más nemzeteknek is példái mutasson! (Hét év előtt csodálatos élelmezéssel állapította meg e megdönthetetlen tényeket a kiváló szerző, de a hivatalos és hivatásos körök még ma sem akarnak okulni, pedig ott állunk már a mélyponton.)

Az ingatlan igénybevétele által az új forgótőkerendszer az elpusztult 95 százalékos, hiányzó forgótőkealapot fogja pótolni és lehetővé teszi, hogy a decentralizáló rendszer szerint minden üzem a szükséges forgótőkéhez jusson ingatlanvagyonra 30 százalékáig; ezáltal a fogyasztókat is biztosítjuk gazdasági életünk számára. Külkereskedelmi célokra a mai, forgalomban levő összes pénz szolgálhat, mint forgótőke és ezzel úgy a külkereskedelem, mint a belföldi gazdasági élet részére szükséges forgótőkéről gondoskodhatunk. Ily körülmények közt óriási módon emelkednek az állami jövedelmek, tehát az állam teljesítheti polgáraival szemben becsületbeli kötelességeit és így a jövőben ismét számíthat a nemzet hazafias áldozatkészségére! (Erre nagyon hamar szükség is lehet.)

Befejezés.

Embertársaimat évek óta komolyan tanulmányozom és rájöttem arra, hogy tudatlanok és lusták, ha új problémával állanak szemben; ilyenkor mindig a leghangosabb pesszimisták, mert ez a legkényelmesebb álláspont. Tudom azonban, hogy Istennek hála, vannak hazánkban olyan férfiak is, akik a mai kor követelményeit teljesen megérteni képesek. (Debrecenben érti és érzi már e kérdés fontosságát minden öntudatos polgár.) Ezekre appellálok és kérem őket: *ne túrják, hogy ez a hitvány bolsevista gazdasági rendszer és a közgazdasági tehetetlenség eltemessék a nemzetet.* Ez volna a legnagyobb igazságtalanság, mert nemzetünk eddig nem is élt, hanem csak harcolt a nyugati kultúráért, munkaeredményeit pedig a plutokráciámaik adta le. (Ki is pusztította a nemzetet teljesen. Csak a föld adha+ja vissza!) Sem jobboldali, sem baloldali politika, sem legitizmus, sem pedig a szabad királyválasztás, hanem *egyesegyedül és kizárólag az új gazdasági rendszer mentheti meg az országot* és adhatja vissza e haldokló korszak után a gazdasági életképességet. A magyar nemzetnek meg kell mutatnia, hogy nemcsak a harctéren, hanem kulturális téren is az első vonalban tud harcolni! Vessen tehát véget a gazdasági rabszolgaságnak, mert megérdemli, hogy végre gazdaságilag is teljesen felszabaduljon. Félre a kishitűséggel, csak a tudatlanok számára létezik lehetetlenség! A magyar nemzet élni akar és ha akarni tud, — élni is fog!